

## Arrest

nr. 318 330 van 11 december 2024  
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK  
Langestraat 46/1  
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 17 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juni 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 september 2024.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat A. LOOBUYCK.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de wnd. voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

*“1. Verzoeker, die verklaart de Syrische nationaliteit te hebben en bescherming geniet in Bulgarije, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 4 juni 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.*

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting of sociale bijstand en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's. Echter, er kan niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij/zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem/haar in Bulgarije werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij/zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij betwist weliswaar in het verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op, wat in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, de reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat hij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van het beschermingsverzoek.

Verzoeker maakt vooreerst niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Bulgarije of waardoor

*hij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoeker stelt een extreem kwetsbaar profiel te hebben, omwille van zijn verklaarde problematische mentale gezondheidstoestand, het gebrek aan een netwerk en zijn medische problematiek. Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Bulgarije. In navolging van de commissaris-generaal wijst de Raad erop dat verzoeker enkel een psychologisch verslag neerlegt van in Duitsland, dat dateert van 23 augustus 2023 en dat werd opgesteld na zes uur consultatie (AD CGVS, map 6 met documenten). Heden verklaart verzoeker in België niet naar de psycholoog te gaan, daar hij bij zijn broer is en hij door hem geholpen wordt (CGVS, p.18). Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld. Aldus brengt verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijk geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Bulgarije, of waardoor hij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.*

*Er wordt niet betwist dat verzoeker op 3 februari 2023 de subsidiaire beschermingsstatus verleend werd in Bulgarije (AD CGVS, map 7 DVZ met Eurodac Search Result van 11 januari 2024 en communicatie Dublin Unit Duitsland van 12 januari 2024). Verzoeker blijft thans in gebreke om zijn Bulgaarse identiteitsdocumenten aan de Belgische asielinstanties voor te leggen. Hij verklaart immers dat hij zijn Bulgaarse verblijfsdocumenten in Duitsland vernietigd heeft (CGVS, p.12). Verzoeker verklaart dat zijn verblijfsdocumenten voor drie jaar geldig waren (CGVS, p.13). Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat personen met subsidiaire bescherming in Bulgarije een verblijfsvergunning krijgen geldig voor drie jaar (AIDA, Country report Bulgaria, update 2023, p. 110). Aangezien verzoekers verblijfstitel geldig is, valt hij niet onder de juridische 'catch 22'. Dit is de situatie waarin begunstigden, om hun identiteitsdocumenten te verkrijgen, een woonplaats moeten opgeven om geregistreerd te kunnen worden in de 'civiele nationale database'. Echter mogen begunstigden niet langer het adres gebruiken van het opvangcentrum waar zij verblijven en moeten dus een eigen adres opgeven. Om een woning te huren, moeten zij echter beschikken over geldige identiteitsdocumenten. Hierdoor wordt het zowel onmogelijk voor hen om een geldig adres of domicilie op te geven aangezien zij geen verblijfplaats kunnen huren zonder een geldig identiteitsdocument als onmogelijk om identiteitsdocumenten te verkrijgen aangezien zij hiervoor een geldig adres of domicilie moeten hebben. Deze juridische 'catch 22' heeft geleid tot voortdurende wanpraktijken, waaronder valse huur- en adresregistraties om begunstigden in staat te stellen identiteitsdocumenten te verkrijgen, aangezien een geldig identiteitsdocument een voorwaarde is voor het uitoefenen van hun rechten (AIDA, Country report Bulgaria, update 2023, p. 110). Het feit dat verzoeker zijn Bulgaarse identiteitsdocumenten in Duitsland heeft vernietigd (CGVS, p.12), doet aan bovenstaande geen afbreuk. Niets wijst erop dat verzoeker bij een terugkeer naar Bulgarije geen duplicaat zou kunnen aanvragen van de verblijfsvergunning die hij aldaar verkreeg.*

*Voorts wijst de Raad erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoeker verwacht worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekers verklaringen en gedragingen. Immers blijkt uit zijn verklaringen dat hij reeds van bij aanvang van zijn asielprocedure in Bulgarije voor zichzelf had uitgemaakt dat hij er toch niet zou blijven, en dat hij 'eigenlijk naar deze kant wou komen' (CGVS, p.14). Zo verklaart verzoeker dat hij geld wou verdienen voor de huur van zijn broers woning in Sofia en voor zijn reis naar zijn andere broer in Duitsland (CGVS, p.13-14). Verzoeker had aldus geen enkele intentie om zich in Bulgarije te vestigen en wachtte hij af tot hij van zijn broer in Duitsland financiële steun kreeg om verder te reizen (CGVS, p.13-14 en 15). Verzoeker is uit Bulgarije vertrokken amper vijftien dagen nadat hij er zijn status verkregen had. Dit alles getuigt dan ook niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan en een toekomst op te bouwen in Bulgarije en er zijn rechten te doen gelden.*

*Verder blijkt ook uit verzoekers verklaringen dat hij eerder beperkte of zelfs geen pogingen heeft ondernomen om ondersteuning, werk of huisvesting te zoeken in Bulgarije. Verzoeker volhardt in voorliggend verzoekschrift dat hij geen enkele vorm van steun kreeg in Bulgarije nadat hij zijn positieve beslissing ontving. Zo verklaart hij dat hij het opvangcentrum moest verlaten twee dagen na het verkrijgen van zijn beschermingsstatus, en dat hij heeft getracht om medische hulp te bekomen en om onderdak te vinden, maar zonder adres en zonder werk was het niet mogelijk om in te staan voor medische kosten en een leven op te bouwen. Wat betreft de zoektocht naar onderdak of werk verklaart verzoeker dat hij zich*

informeerde bij de vrienden van zijn broer (CGVS, p.15). Gevraagd waarnaar hij informeerde, verklaart verzoeker enkel over werk wat informatie verzocht te hebben, maar dat zijn bedoeling was om zijn broer in Bulgarije te helpen met het betalen de huur en het geld voor zijn reis naar zijn andere broers in Duitsland te verdienen (CGVS, p.15). Gevraagd wat verzoeker deed toen hij bij zijn broer in Sofia verbleef, verklaart hij niets gedaan te hebben en enkel te wachten op zijn vliegticket (CGVS, p.14). Het komt in dit verband hemzelf toe om de middelen die het recht en zijn status in Bulgarije hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoon. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Uit bovenstaande blijkt dus niet dat hij de nodige inspanningen heeft gedaan om zich te integreren in de samenleving waar hij bescherming heeft bekomen door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Door louter te stellen dat de commissaris-generaal zijn problemen minimaliseert en te citeren uit zijn verklaringen van het persoonlijk onderhoud, kan verzoeker geen ander licht werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing. Hij toont niet in concreto aan dat hij in een situatie van verregaande materiële deprivatie terecht zal komen, die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat hij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Volledigheidshalve dient gewezen te worden op verzoekers verklaringen waaruit blijft dat hij kon rekenen op de steun van zijn broer in Sofia, die hem onderdak gaf, en van zijn broer in Duitsland, die zijn vliegticket en taxirit betaalde voor zijn reis van Bulgarije naar Duitsland (CGVS, p.13-14 en 16).

Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift eraan herinnert dat hij zwaar toegetakeld werd door de Bulgaarse grenspolitie alsook hardhandig aangepakt werd door de politie in het detentiecentrum waar hij initieel verbleef, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat hij met deze feiten geconfronteerd werd vooraleer hem er internationale bescherming werd verleend. Deze feiten situeren zich bijgevolg op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van zijn situatie als begunstigde van internationale bescherming, aan wiens status, overeenkomstig het Unierecht, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Verder haalt verzoeker in voorliggend verzoekschrift zijn medische en psychologische problematiek aan. Verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat hij omwille van zijn gezondheidsproblemen over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Bulgarije. In de mate verdere psychologische opvolging noodzakelijk is, toont verzoeker niet aan dat hij in Bulgarije geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde psychologische ondersteuning. Uit niets blijkt en verzoeker toont niet aan dat hij in Bulgarije geen toegang zou hebben tot de nodige psychologische ondersteuning, indien zijn problemen in dit verband zouden aanhouden. Zoals hoger opgemerkt, dateert verzoekers laatste (en enige) psychologisch verslag van augustus 2023. Ook stelt hij tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij in België niet naar een psycholoog gaat en dat een van zijn broers hier in België is en hem helpt (CGVS, p.18). Wat betreft zijn medische toestand kan het volgende gesteld worden. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in Bulgarije om informatie over medische hulp verzocht, maar dat hij overal de kosten zelf moest betalen (CGVS, p.14-15). Hierover meer gevraagd, verklaart verzoeker dat ze hem in het opvangcentrum zeiden dat hij de kosten zelf moest dragen, echter weet hij niet wat de kosten zouden zijn die hij had moeten betalen (CGVS, p.14-15). Bovendien liet verzoeker na om buiten het opvangcentrum elders te vragen naar informatie of ondersteuning (CGVS, p.15). Gevraagd of hij, na het verlaten van het kamp, nog elders om hulp vroeg, verklaart verzoeker dat hij 'eigenlijk naar deze kant wou komen' (CGVS, p.14). Er kan dan ook niet zonder meer gesteld worden dat verzoeker geen toegang had tot medische zorg. Verder merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terdege op dat verzoeker niet concreet aantoon dat door zijn ontstoken tanden, maagproblemen en allergie, zijn mogelijkheden of beperkingen om in dit verband zijn rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden. Verzoeker maakt hier in ieder geval niet mee aannemelijk dat hij geen medische hulp kon krijgen in Bulgarije noch kan hieruit worden afgeleid dat hij veel moeite gedaan heeft om medische hulp te bekomen. Verzoeker toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat hij in Bulgarije, dit mogelijk met de hulp van de Bulgaarse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot of zou kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen met betrekking tot de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Bulgarije, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat

*verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoeker in gebreke blijft. Waar verzoeker doorheen het verzoekschrift verwijst naar arresten van de Raad en naar internationale rechtspraak, wijst de Raad erop dat precedenterwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen en heeft geen precedentswaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.*

*Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Bulgarije in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Hij toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Bulgarije persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.*

*Verzoeker kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Hij maakt niet in concreto aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Bulgarije in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij Bulgarije heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Bulgaarse grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Bulgarije werd verleend, kan stellen. De stelling dat verzoeker in geval van terugkeer naar Bulgarije zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoeker aantoont dat hij persoonlijk in een situatie zouden belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.*

*5. Derhalve lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Bulgarije.”*

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar dat hij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 30 oktober 2024 staat het volgende vermeld:

*“Tolk 1502 legt de eed af en tolkt Koerdisch*

*De voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.*

*VzP is het niet eens met de beschikking van de Raad. Zoals beschreven in haar verzoekschrift is er het grote wantrouwen naar Bulgarije toe: zowel naar de politie als naar de autoriteiten toe. Ze werd er zwaar toegenakeld door de grenspolitie en opgesloten en er zwaar mishandeld. Haar problemen in Syrië waren groot maar in Bulgarije zijn deze dubbel of drievoudig geworden. Er is geen bescherming noch hoop op integratie, veel racisme en geen begeleiding op vlak van werk/taal/sociale voorzieningen/psychologische begeleiding. En geldig voor alle Koerden uit Oost-Azië: de grote nood aan begeleiding. Ze is 7 maand gebleven in Bulgarije zonder contact te hebben met de autoriteiten, ze mocht er de taal niet leren noch contact hebben met de lokale bevolking, ze werd er verplicht contact te hebben met personen uit de Arabische wereld, dit wou ze niet want de meesten waren illegalen met veel druggebruik, ze moest voor zichzelf zorgen, praktisch alle deuren waren gesloten. Ze heeft gestudeerd en steeds de wettelijkheid nagestreefd: in Bulgarije was dit niet mogelijk, daar was de enige optie ‘zwart werk’. Van de Syrische oorlog belandde ze in de Bulgaarse oorlog. Ze heeft dan ook beslist samen met haar broer naar België te komen.”*

5. Verzoeker brengt ter terechtzitting, met voormelde algemene argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 3 september 2024.

6. Verzoeker wijst op zijn ervaringen als verzoeker om internationale bescherming in Bulgarije. In dit verband herhaalt de Raad wat reeds in de beschikking onder punt 4. werd aangestipt, namelijk dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context, deze situatie is niet representatief voor de beoordeling van zijn situatie als begunstigde van internationale bescherming, aan wiens status diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Verzoeker wijst erop dat hij zeven maanden in Bulgarije bleef en geen hulp kreeg. De Raad wijst erop dat verzoeker, nadat hem de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, slechts 15 dagen in Bulgarije verbleef. In de beschikking wordt onder punt 4. het volgende gesteld:

*“Voorts wijst de Raad erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoeker verwacht worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekers verklaringen en gedragingen. Immers blijkt uit zijn verklaringen dat hij reeds van bij aanvang van zijn asielprocedure in Bulgarije voor zichzelf had uitgemaakt dat hij er toch niet zou blijven, en dat hij ‘eigenlijk naar deze kant wou komen’ (CGVS, p.14). Zo verklaart verzoeker dat hij geld wou verdienen voor de huur van zijn broers woning in Sofia en voor zijn reis naar zijn andere broer in Duitsland (CGVS, p.13-14). Verzoeker had aldus geen enkele intentie om zich in Bulgarije te vestigen en wachtte hij af tot hij van zijn broer in Duitsland financiële steun kreeg om verder te reizen (CGVS, p.13-14 en 15). Verzoeker is uit Bulgarije vertrokken amper vijftien dagen nadat hij er zijn status verkregen had. Dit alles getuigt dan ook niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan en een toekomst op te bouwen in Bulgarije en er zijn rechten te doen gelden.”*

Door louter te herhalen dat hij geen hulp kreeg in Bulgarije, doet verzoeker geen afbreuk aan wat in dit verband in de beschikking wordt gesteld.

Verzoeker toont met zijn beweringen evenmin aan dat hij in Bulgarije, mogelijk met de hulp van de Bulgaarse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot of zou kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg.

Uit het AIDA-rapport (AIDA Bulgarije update 2023, p.119-120) blijkt dat personen die internationale bescherming genieten, toegang hebben tot alle soorten sociale bijstand waarin de wet voorziet. De wet voorziet in dezelfde voorwaarden voor eigen onderdanen, erkende vluchtelingen of personen die

subsidiare bescherming genieten. In het algemeen dienen begunstigten van internationale bescherming vanaf de eerste dag na hun erkenning zelf hun maandelijkse ziektekostenverzekering te betalen. De minimumbijdrage bedraagt 15.95 euro.

7. Na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, wordt derhalve niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat verzoeker zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Bulgarije of dat de bescherming die hem daar werd verleend ontoereikend zou zijn waardoor hij zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie wordt gekenmerkt door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden, blijkt *in casu* niet, gelet op hetgeen voorafgaat en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, dat de situatie van verzoeker in Bulgarije kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, noch dat hij bij een terugkeer naar dat land persoonlijk in een situatie zal terechtkomen die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling noch dat hij niet naar Bulgarije zou kunnen terugkeren en zich derhalve niet langer kan stellen onder de internationale bescherming die hem aldaar werd verleend. In tegenstelling tot wat verzoeker meent, worden er geen voldoende concrete, individuele elementen voorgelegd die van aard zijn om het vermoeden te weerleggen dat hij zich kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Bulgarije en de rechten die daaruit voortvloeien op een zodanige manier dat hij niet terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

8. Er wordt dus geen afbreuk gedaan aan de grond opgenomen in voormelde beschikking. Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen naar voren waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Bulgarije.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend vierentwintig door:

|              |                                                 |
|--------------|-------------------------------------------------|
| A. DE SMET,  | wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken, |
| M. DENYS,    | griffier.                                       |
| De griffier, | De voorzitter,                                  |

M. DENYS

A. DE SMET